

Arrest

nr. 293 084 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Antwerpsestraat 120
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 30 augustus 2022 diende zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische moeder, C. H.

Op 20 februari 2023 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.08.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, zijnde C. H. (RR X) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen boven de leeftijd van 21 jaar kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien op basis van gezinshereniging indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft van in het land van herkomst of origine. Betrokkene dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd bij onderhavige aanvraag:

- attest van gezinsondersteuning, opgemaakt door A. C. en E. A. dd. 15.07.2022 waarbij zij verklaren betrokkene en de referentiepersoon te willen ondersteunen tijdens de regularisatie van betrokkene, indien nodig met een maandelijks bedrag van 1000 euro + bijhorende KBC- rekeninguittreksels op naam van A. C. waaruit haar bestaansmiddelen kunnen blijken*
 - loonfiche van SA Banque Transatl. Belgium op naam van A. C. voor de maand december 2021*
 - attest OCMW Antwerpen dd. 08.07.2022 waaruit blijkt dat referentiepersoon geen financiële steun aanvraag bij OCMW Antwerpen*
 - verklaring op naam van referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen extra hulp van OCMW of andere dienst zal vragen en dat haar zoon onder haar volledige verantwoordelijkheid zal staan. Zij verklaart dat zij voor haar zoon heeft gezorgd voor en sinds zijn aankomst in België.*
 - attest van werkgever Halal Food Chakirs waarbij zij zich ertoe verbinden betrokkene aan te werven als chauffeur*
 - Verklaring op eer - geen bezit in het buitenland, waarbij betrokkene zelf verklaart geen eigendommen op naam of inkomsten in het buitenland, en meer specifiek in Marokko, te bezitten. Op het attest staat echter tevens vermeld dat er wel een lopende procedure betreffende een erfenis is waarbij meerdere personen betrokken zijn.*
- De verdeling is echter nog niet afgerond en er zijn nog geen bezittingen toegekend aan betrokkene*

Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft om als ten laste te kunnen worden beschouwd is deze in zijn geheel niet aangetoond. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit enige ondersteuning van de referentiepersoon kan blijken van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Er werden enkel verklaringen met betrekking tot de financiële en/of materiële ondersteuning voorgelegd, zowel van de referentiepersoon als van betrokkene's broer en een derde (C. A.). Deze dienen echter als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De verklaringen kunnen niet op hun feitelijkheid noch waarachtigheid worden getoetst bij gebrek aan enige verifieerbare stavingsstukken die de verklaringen kunnen onderbouwen. Er kan dus niet blijken dat betrokkene aangewezen was op ondersteuning van de referentiepersoon die in België verblijft van in het land van herkomst of origine, omdat betrokkene niet in staat was zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien.

Ook voor wat de onvermogenheid van betrokkene betreft kan niet blijken dat hij in het land van herkomst of origine onvermogen is. Hieromtrent werd een verklaring voorgelegd, opgemaakt door betrokkene. Ook deze verklaring dient te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor zover het attest toch als een begin van bewijs dient aanschouwd te worden, dient opgemerkt te worden dat het attest vermeldt dat er een lopende procedure betreffende een erfenis is, doch nog niet verdeeld over de begunstigden waaronder betrokkene. Dit attest sluit derhalve niet uit dat betrokkene wel degelijk vermogen is in zijn land van herkomst of origine, wel integendeel.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene kort na de datum van de aanvraag gezinshereniging tewerkgesteld is bij LM Specialists BV sinds 17.11.2022 en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet/deed zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te 'zijn' van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand (zie overeenkomstig arrest RvV 260.931 van 21 september 2021). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Gelet de bovenstaande vaststelling is betrokkene klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 30.08.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 juncto artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, van artikel 42bis, § 2, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en van het hoorrecht.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat het verzoek afgewezen wordt daar in de motivering van de beslissing wordt gesteld dat verzoeker net afdoende zou hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende aangetoond werd dat hij reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als :

“soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expressement prévue, et ce en application d'un principe général de droit”

Vrij vertaald :

“eenieder dient gehoord te worden betreffende een beslissing die hem of haar betreft, zelfs indien een hoorrecht niet expliciet voorzien is, en dit als toepassing van een algemeen rechtsbeginsel.”

Antwoord op de nota

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat het recht om gehoord te worden niet toepasselijk is, wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst, waarbij ze verwijst naar oude rechtpraak die zulks zou stellen.

Nochtans besliste het Grondwettelijk Hof in haar arrest van 6 juli 2017 (rolnummer 6409) het volgende :

“B.7. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur audi alteram partem legt de overheid de verplichting op de persoon ten aanzien van wie, om redenen die verband houden met zijn persoon of zijn gedrag, een ernstige maatregel wordt overwogen, voorafgaandelijk te horen.

Dat beginsel is aan de overheid opgelegd wegens haar bijzondere aard, namelijk dat zij noodzakelijkerwijs als behoedster van het algemeen belang handelt en dat zij met volle kennis van zaken moet beslissen wanneer zij een ernstige maatregel neemt die verband houdt met het gedrag of de persoon van de adressaat ervan.”

In tegenstelling tot de bewering van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, is ook in geval de betrokkene om een toelating of gunst verzoekt, die zoals in casu verband houdt met zijn persoon, de overheid verplicht de betrokkene de gelegenheid te geven gehoord te worden, minstens te antwoorden op de door de overheid gestelde vragen;

Zonder meer beslissen, leidt niet alleen tot onbillijke beslissingen, maar ook tot foutieve beslissingen, die met een eenvoudige vraag en alle moderne communicatiemiddelen snel kunnen worden overgemaakt;

Een zorgvuldige overheid is dan ook verplicht zich te richten tot de rechtzoekende en niet louter passief te blijven.

Ook oudere rechtpraak van de Raad van State bevestigt dat het algemeen rechtsbeginsel “audi alteram partem” impliceert dat hij tegen wie een maatregel wordt overwogen, punt voor punt kunnen reageren op de gemaakte verwijten en er hem moet kennis worden gegeven van de juiste inhoud van de tekortkomingen. (Raad v. St., 26 oktober 2009, R.W. 2010-2011, p 146).

Daar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dit naliet, heeft zij verzoeker de mogelijkheid ontnomen om op de gereede vragen van de verwerende partij, tijdig een passend antwoord te voorzien;

Ten overvloede voegde verzoeker een attest bij waaruit blijkt dat de waarde van het onroerend goed waarin hij deelachtig is, omzeggens niets is en bovendien onder beslag ligt; dit attest toont aan dat verzoeker, indien hem de mogelijkheid was geboden, tijdig aan verweerster stukken te kunnen overhandigen;

Verzoeker merkt ook op dat blijkt dat hij zo volledig mogelijk en volledig transparant wenste te zijn;

Ook betreffende de steun die hij ontving, is hij open en toont aan dat hij ten laste was van zijn moeder/familie.

Zijn broer en schoonzus kregen opdracht van zijn moeder om hem maandelijks 1000 Euro over te maken, wat zij ook deden;

Er kan dan ook niet getwijfeld worden aan het gegeven dat verzoeker afhing van de goede zorgen van zijn moeder en de dienstige stukken had hij kunnen overmaken, indien de staatssecretaris aan verzoeker de mogelijkheid had geboden deze stukken te voegen;

Goede trouw wordt immers vermoed, zodat het niet aan verzoeker ten kwade kan geduid worden dat hij niet precies weet welke stukken de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wenst op te vragen ter staving van het verzoek tot machtiging.

Aangezien dit beginsel van hoorrecht niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker*
- bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.*

Dat verzoeker een omstandig dossier opmaakte en tal van verklaringen bijvoegde; Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker verwijt dat hij niet zou hebben aangetoond dat hij al dan niet ten laste was van zijn moeder én dat hij niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was;

Dat verzoeker echter naar goedvermogen de stukken verzamelde die hem als leek nodig leken om de aanvraag te doen;

Dat ook niet ontkend wordt dat er tal van stukken worden bijgebracht, doch dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in algemene termen stelt dat een verklaring niet bewijskrachtig genoeg zou zijn; Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker echter nooit uitnodigde om de stukken die volgens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel voldoende zouden, zijn, bij te brengen;

Dat men van een burger, leek, niet mag verwachten dat hij alle nuances van wetgeving vat en zeker niet dat hij zonder meer begrijpt welke interpretatie er door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gegeven aan bepaalde stukken;

Dat een zorgvuldige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker had dienen uit te nodigen om de nodige stukken over te maken.

Dat zulke houding niet strookt met de zorgvuldigheidsplicht die rust op de overheid, laat staan dat het hoorrecht, eventueel onrechtstreeks, geëerbiedigd is geworden.

Dat mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de moeite hebben gedaan om een vraag tot extra informatie te stellen betreffende of zijn twijfels te uiten bij de bewijswaarde van bepaalde stukken, dan had hij het hoorrecht wel gerespecteerd en was de beslissing uiteraard anders geweest;

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoeker hebben uitgenodigd, dan had hij toelichting kunnen verschaffen;

Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;

Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was;

Dat verzoeker nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd haar verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoeker, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoeker niet werd gehonoreerd en zij hun dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoeker van toepassing is.

Dat de beslissing niet urgent was

Dat verzoeker perfect in de mogelijkheid is / was om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was/is op de hoogte van zijn adres en verblijfplaats.

Dat de beslissing was evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet;

Dat ze een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoeker had moeten behelzen.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

Dat verzoeker, ten overvloede, een attestatie met apostille bijbrengt uit Marokko, waaruit blijkt dat het onroerend goed in Marokko waarbij verzoeker eventueel deelgerechtigd zou zijn, nagenoeg geen waarde heeft én bovendien onder beslag ligt van 4 uitvoerende beslagen;

Dat indien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meende dat er onduidelijkheid zou hebben bestaan omtrent de eigendom die verzoeker heeft in Marokko, hij eenvoudigweg had kunnen opvragen wat de waarde was en in hoeverre verzoeker eigenaar was;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan had kunnen afleiden uit de stukken dat het erfdeel van verzoeker nagenoeg geen waarde had en dus ook niet van invloed was of is op de beslissing;

Dat bovendien verzoeker ook een verklaring van zijn broer en schoonzus bijbracht, die bevestigen om, indien de steun van moeder van verzoeker niet zou volstaan, ook zij 1000 Euro maandelijks bijleggen;

Dat zij ook rekeninguittreksels bijbrachten;

Dat ze dit uiteraard deden in opdracht van de moeder van verzoeker, daar zij hem al haar ganse leven steunt;

Dat een eenvoudige vraag om meer uitleg, genoegdoening had gegeven aan de bezwaren van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie door onvoldoende het hoorrecht, zelfs schriftelijk, te honoreren, de rechten van verzoeker schond en de beslissing dus nietig is;

Dat de staatssecretaris dan ook ernstig in gebreke blijft om een correcte motivering te geven, zoals nochtans vereist door de wet;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uiterst onzorgvuldig te werk is gegaan bij het treffen van de beslissing tot weigering van verblijf;"

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 42bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, maar geen enkele toelichting geeft aangaande deze schending, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Verzoeker geeft aan dat hij naar goedvermogen de stukken heeft verzameld die hem nodig leken om de aanvraag in te dienen, doch dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nu in algemene termen stelt dat een verklaring niet bewijskrachtig genoeg zou zijn. Verzoeker hekelt dat de verweerder hem nooit uitnodigde om de stukken die volgens hem wel voldoende zouden zijn, bij te brengen. Hij meent dat er geen enkel beletsel was om hem te horen. Om deze reden voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij verwijst nog naar de attestatie dat het onroerend goed waarvan hij deelgerechtigd zou zijn nagenoeg geen waarde heeft en bovendien onder beslag ligt. Het kwam volgens verzoeker aan de verweerder toe om meer informatie aangaande de waarde van het goed op te vragen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. In casu wordt in de beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. In de paragrafen volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen hebben geleid tot de vaststelling dat de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond en verzoeker aldus niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de voormelde wet.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoeker de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt.

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“ § 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...).”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...] 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde

geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Belgische moeder.

De bestreden beslissing berust op de volgende motieven:

- De financiële en materiële afhankelijkheid van de referentiepersoon in het land van herkomst werd niet aangetoond;
- Er werd geen bewijs geleverd van onvermogen in het land van herkomst;
- Verzoeker werkt in België en is aldus niet ten laste

Wat meerderjarige kinderen betreft kunnen zij slechts een verblijfsrecht zien, indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste is van deze Belgische onderdaan.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Omtrent het ten laste zijn van de referentiepersoon motiveerde de bestreden beslissing als volgt:

“Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft om als ten laste te kunnen worden beschouwd is deze in zijn geheel niet aangetoond. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit enige ondersteuning van de referentiepersoon kan blijken van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Er werden enkel verklaringen met betrekking tot de financiële en/of materiële ondersteuning voorgelegd, zowel van de referentiepersoon als van betrokkenes broer en een derde (C. A.). Deze dienen echter als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De verklaringen kunnen niet op hun feitelijke noch waarachtigheid worden getoetst bij gebrek aan enige verifieerbare stavingsstukken die de verklaringen kunnen onderbouwen. Er kan dus niet blijken dat betrokkene aangewezen was op ondersteuning van de

referentiepersoon die in België verblijft van in het land van herkomst of origine, omdat betrokkene niet in staat was zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien.

Ook voor wat de onvermogenheid van betrokkene betreft kan niet blijken dat hij in het land van herkomst of origine onvermogen is. Hieromtrent werd een verklaring voorgelegd, opgemaakt door betrokkene. Ook deze verklaring dient te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Voor zover het attest toch als een begin van bewijs dient aanschouwd te worden, dient opgemerkt te worden dat het attest vermeldt dat er een lopende procedure betreffende een erfenis is, doch nog niet verdeeld over de begunstigden waaronder betrokkene. Dit attest sluit derhalve niet uit dat betrokkene wel degelijk vermogen is in zijn land van herkomst of origine, wel integendeel. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene kort na de datum van de aanvraag gezinshereniging tewerkgesteld is bij LM Specialists BV sinds 17.11.2022 en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet/deed zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te 'zijn' van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand (zie overeenkomstig arrest RvV 260.931 van 21 september 2021). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Gelet de bovenstaande vaststelling is betrokkene klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien."

De Raad herinnert er aan dat het significant en noodzakelijk is dat verzoeker aantoont 'ten laste te zijn' van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat hij, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in zijn basisbehoeften kon voorzien in zijn land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden.

In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Verzoeker betwist niet dat hij als bewijs van financiële ondersteuning enkel verklaringen bijbracht van de referentiepersoon en verklaringen van zijn broer en een derde, ondersteund door rekeninguittreksels. Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoeker het bewijs diende bij te brengen van het gegeven dat hij financieel ondersteund werd door de referentiepersoon, zijnde zijn moeder. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker hiervoor verklaringen van zijn moeder voorlegde. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangestipt kan het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring niet worden uitgesloten en kan de waarachtigheid van de feiten op geen enkele manier gecontroleerd worden. Waar verzoeker ook nog verklaringen ondersteund door rekeninguittreksels bijbrengt van zijn broer en een derde, toont dit enkel aan dat er steun aan verzoeker uitging van zijn broer en de derde, doch niet van de referentiepersoon.

Wat het bewijs van onvermogen in het land van herkomst betreft heeft verzoeker een attest bijgebracht waarvan verweerder opnieuw vaststelt dat dit gebaseerd is op een verklaring en anderzijds niet aantoont dat hij geheel onvermogen is aangezien er nog een erfeniskwestie is. Wat dit betreft brengt verzoeker thans een document bij om aan te tonen dat de waarde van het goed dat hij zou erven verwaarloosbaar is en dat er bovendien beslag op ligt. Wat er ook van aan is, dit doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen betreffende de financiële ondersteuning.

Bovendien is verzoeker een volwassen man van 42 jaar die thans zelf een inkomen uit arbeid verwerft.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het ten laste 'zijn' van de referentiepersoon om een bestaande, feitelijke toestand dient te gaan. Het volstaat niet dat de aanvrager op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, maar verzoeker moet dit ook zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad van State heeft in dit verband bevestigd dat het niet volstaat dat de aanvrager op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Dit dient ook nog het geval te zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Bij het nemen van de beslissing kan dus rekening worden gehouden met het feit dat de aanvrager over eigen inkomsten beschikt en derhalve niet (meer) ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Verzoeker betwist geenszins dat hij tewerkgesteld is en toont aldus niet aan ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dit volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen.

Wat betreft de kritiek van verzoeker dat hij niet uitgenodigd werd voor verhoor of het afleveren van bijkomende stukken, kan hij niet gevolgd worden.

Zo merkt de Raad op dat de hoorplicht in voorliggende zaak moet bekeken worden in het licht van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker heeft de mogelijkheid gehad naar aanleiding van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Hij werd in de mogelijkheid gesteld om het ten laste zijn van de referentiepersoon en zijn onvermogen in het land van herkomst aan te tonen. Het behoort tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoeker om alle relevante informatie over zijn ten laste zijn in het land van herkomst en zijn onvermogen in het land van herkomst aan verweerder over te maken. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter het feit dat hij een leek is. In de bijlage 19ter die hem werd aangegeven naar aanleiding van zijn aanvraag werd duidelijk aangegeven welke bewijzen hij diende voor te leggen. Het kwam aan verzoeker toe om zijn aanvraag voldoende te stofferen. Verzoeker heeft hiervan gebruik gemaakt en verweerder heeft eveneens de door hem voorgelegde elementen in zijn motivering betrokken.

Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit, in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 Boudjlida t. Préfet des Pyrénées- Atlantiques, §§'n 79 en 82). Immers uit hetgeen verzoeker in concreto aanvoert, blijkt dat hij eigenlijk in het kader van het volgens hem miskende hoorrecht al wou kunnen antwoorden op de motieven die verweerder in diens beslissing voornemens was op te nemen. Hij wou immers concreet ingaan op de mogelijkheid om verklaringen op eer door derden op hun waarachtigheid en feitelijkheid te toetsen, en wou ingaan op de bewijswaarde van het voorgelegde attest. Het is immers verzoeker zelf die een aanvraag tot gezinshereniging indiende bij het bestuur. Hij was dan ook in de mogelijkheid om bij het bestuur alle relevante elementen voor te leggen die van invloed hadden kunnen zijn op de beslissing van de verwerende partij.

Wanneer de administratie, voornemens is een ongunstige maatregel te nemen en dit met name vanwege het gedrag van de geadresseerde, dan is deze verplicht de betrokkene hiervan op de hoogte te stellen zodat deze nuttig en daadwerkelijk hierop zijn argumenten kan laten wegen. Het is echter noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen de beslissingen die het verblijf beëindigen enerzijds en de weigering van een beslissing om een aanvraag tot verblijf te weigeren anderzijds.

In het tweede geval wordt de aanvrager niet onthouden van een recht of voordeel dat voorheen door hem werd genoten en ten tweede was hij in staat om zijn argumenten en opmerkingen ter ondersteuning van zijn bewering te doen gelden.

Verzoeker heeft alle kansen gekregen om al zijn argumenten aan te voeren bij de aanvraag tot verblijf.

Daarnaast merkt de Raad op dat zelfs indien verzoeker nog bijkomend zou zijn gehoord omtrent de stukken die hij omschrijft in zijn verzoekschrift, dit niet tot een andersluidend besluit had geleid, nu de verweerder vaststelt dat verzoeker niet als ten laste van zijn moeder kan worden beschouwd omdat hij tewerkgesteld is in België. Dit wordt niet ontkend door verzoeker en zoals hiervoor reeds werd aangegeven volstaat dit motief om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

Verzoeker toont evenmin aan dat de verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU